



Litér, 2020. augusztus 15. | Márk sorozat 51.

Szabó J. Róbert lelkipásztor

## MÚLANDÓ ÉS MARADANDÓ

Márk 13,1-2.31

Kedves Testvérek!

### 1.

Ahogy hallottuk: *Amikor Jézus már kifelé ment a Templom területéről, egyik tanítványa megszólította: „Mester! Nézd, milyen hatalmas kövek, micsoda épületek!”* Mk 13,1 Azért, hogy valami elképzelésünk lehessen arról, milyen is lehetett a jeruzsálemi templom, nézzünk meg egy videót, amely valamit érzékeltet abból, hogy milyen gyönyörű épületegyüttes is lehetett a zsidó nép temploma! **Bejátszás: 1,32p**

Ez a film a töredékét adta vissza annak, milyen impozáns épület lehetett a jeruzsálemi templom, az ókori Izráel vallási központja! *Josephus Flavius* zsidó származású történetíró így írt az épületről: *... a templom épületén minden oldalon hatalmas aranyáblák voltak. Amikor a nap felkelt, olyan élesen tükröződött ezekről vissza a fény, hogy az emberek el kellett takarniuk a szemüket.* A Talmud, az egyik legfontosabb zsidó szentirat, így fogalmazott: *Az, aki nem látta Heródes templomát, sosem látott gyönyörű épületet.* A zsidók kimondhatatlanul büszkék voltak templomukra, ami 900 méterrel magasodott Jeruzsálem fölé, így napos időben kilométerekről lehetett látni ragyogását. Érthető tehát, hogy elhangzott a büszke mondat: *Mester! Nézd, milyen hatalmas kövek, micsoda épületek!*

De Jézus valami egészen más irányba tereli a beszélgetést: *Nézd meg jól ezeket a nagy épületeket! Itt kő kövön nem marad, mert mindent porig fognak rombolni.* Mk 13,2. És ma már tudjuk, hogy kijelentése szomorú valósággá lett! Majd negyven évvel később ugyanis Titus római hadvezér légioi a várossal együtt ezt a templomot is lepusztították, amiből nem maradt más, mint *por és törmelék.*

Ez a bibliai rész a *múlandóra* és a *maradandóra* irányítja a figyelmünket. Valamire, amiről nem igazán szoktunk gondolkodni. Pedig nem mindegy, hogy miért élünk, miért dolgozunk, mire építjük fel az életünket és a jövedőnket: a múlandóra vagy a maradandóra. De az sem mindegy, hogyan tekintünk ezekre, és tudjuk-e a helyén kezelni őket.

### 2.

A Jézus korbabeli zsidó emberek számára a templom volt a sziklaszilárd állandóság, és elképzelhetetlen volt az, hogy jöjjön majd idő, amikor mindez csak por és törmelék legyen. A történelemben számos dolgról gondolta azt az ember, hogy az elpusztíthatatlan, örök. Ideológiák, izmusok, divatok, mozgalmak, építmények, ragyogó műalkotások, megannyi dolog, amire úgy tekintettek, hogy azok az örökkévalóságig fogják hirdetni alkotóik és kiötlőik nagyságát. Hány öröknek gondolt kapcsolat, barátság, szerelem, házasság mállott szét az időben. Mennyi fájdalmasan kimúlt illúzió, aminek mára talán már emléke sem maradt. Dolgok, amelyekre egykor emberek az életüket építették, amiktől boldog jövődjüket remélték, amikből mára még csak por és törmelék sem maradt.

Az emberi életünk nagy és állandó feszültsége az, hogy miközben a maradandóra vágyunk, aközben a múlandóban élünk. Belénk kódolt dolog az, hogy arra törekszünk, hogy az életünket, a tetteinket és szavainkat, ne írja fölül az idő. De közben lépten nyomon azt tapasztaljuk, hogy hiába dolgozunk a maradandóért, elég egyetlen váratlan pillanat, és minden,

## Múlandó és maradandó | Márk 13,1-2.31.

amiért küzdöttünk, amiért annyi áldozatot hoztunk, amire az életünket építettük és adtuk, néhány másodperc alatt porrá és törmelékké lehet. Elég egy válság, egy betegség, egy járvány, egy természeti katasztrófa, egy személyes tragédia, ami kiradírozza azt az életet és azt a világot, amit mi állandónak és öröknek gondoltunk.

A mi legnagyobb tragédiánk az, hogy mint Don Quijote újra és újra neki futunk a küzdelemnek, fáradhatatlanul folytatva a magunk szélmalomharcait, hogy egy múlandó világban akarjuk elérni a maradandót. Csakhogy ez egy lehetetlen vállalkozás: az egyre fogyó időben elérni azt, ami sohasem múlik el.

### 3.

Az elmúlt hetekben részese lehettem egy hagyatéki ügynek. Egy elhunyt idős testvérünk hátrahagyott tárgyait, emlékeit válogattuk át, olyan dolgokat keresve, ami az örökösei számára is megőrzendő értékkel bír. Kinyitottunk minden fiókot, átnéztünk minden szekrényt, és bár rengeteg holmit találtunk, végül csak néhány tárgyat hoztunk el. Hazafelé azon gondolkodtam, hogy van abban valami kijózanító is abban, amit átéltem. Egy egész életen át magunk köré gyűjtünk tárgyakat, a végsőig ragaszkodunk ezekhez, féltve őrizzük és gondosan elrejtjük őket fiókjaink mélyére. Azután, amikor meghalunk, milyen sorsa lesz a mi féltve őrzött „kincseinknek”? Jönnek az örököseink, kiválogatják belőle azt, ami nekik értékes, a többit pedig egy szép és nagy fekete szemeteszsákba szórják. Ezt a zsákot pedig, benne az életünk maradványaival, behajítják a kukába, mert nekik ez az egész csak szemét.

Tényleg nem számít az, hogy mit hagyunk hátra, hogy mi marad belőlünk, hogy mi él és él-e valami tovább belőlünk? Mert mindannyiunk életében eljön majd az a pillanat, vagy talán már el is jött, amikor igenis számítani fog az, hogy az egész életünk egy nagy fekete szemeteszsákba végzi, vagy marad valami, amit az utánunk jövők értékelnek, mert maradandónak találnak.

### 4.

Ezen a ponton válik izgalmassá a kérdés: *mitől és kitől függ valami múlandósága és maradandósága*. Ki ítélhet az életünk értéke és értéktelensége fölött? A kortársaink? *Johann Sebastian Bach*, aki a valaha élt egyik legzseniálisabb zeneszerző volt, egész életében anyagi gondokkal küszködött. Halálát követően műveinek nagy része elveszett, a többi jó ideig a feledés homályába merült. Csak a 19. században fedezték fel újra, és egy évszázaddal a halál után ismerték el annak, aki volt.

Bach esetében legalább az utókór a helyén értékelte az életét, ha már a kortársai nem. De nem mindenkinek adatik meg ez! Tudjuk például azt, hogy ki az a *Luther George Simjian*? Pedig ő alkotta meg az első olyan fényképezőgépet, amivel a mai szelfi ősét készíthette el bárki. De az ő nevéhez fűződik a bankautomaták feltalálása is, ami nélkül ma már elképzelhetetlen lenne az életünk. Mégsem ismerjük a nevét.

Nem mérvadó tehát az, hogy miként ítélnék fölöttünk a kortársaink és hogyan bánnak hagyatékunkkal az utódaink! Hogy mulandónak vagy maradandónak ítélik-e az életünk gyümölcsseit. Mert az igazság az, hogy könnyen tévedünk akkor, amikor múlandó és maradandó kérdésében kell állást foglalnunk. Mert sok minden zavarja értékítéletünket: pl. pillanatnyi érdekeink, a környezetünk hatásai, vagy adott élethelyzetünk.

6.

Jézus ebben a fejezetben az utolsó időkről beszél, arról az időpillanatról, amikor az a valóság, vagy legalábbis, amit mi annak gondolunk, véget ér majd, és minden, ami volt, van és lett mérlegre kerül. Ez pedig azt jelenti, hogy a múlandó és maradandó kérdésében a végső döntés nem a miénk, hanem Jézusé.

*Az ég és a föld elmúlik..* - mondja Jézus, és ezzel nem azt mondja, hogy minden múlandó értéktelen. Ez csak a realitás, ha tetszik figyelmeztetés, hogy ne felejtjük el, a világ, amiben élünk, és minden, ami ennek a világnak a része, az nem maradandó. S nekünk fontos az, hogy megtanuljunk helyén kezelni mindazt, ami mulandó, mert ha csak ezekre építjük az életünket, és csak ezektől reméljük a boldogságunkat, akkor nagyot fogunk koppanni a végén!

A múlandóságban is vannak gyönyörű dolgok és felemelő pillanatok, amik többé tesznek bennünket. Egy csodálatos szerelem, egy boldog és kiegyensúlyozott házasság, egy jó ízű beszélgetés, egy lélekemelő könyv és film, gyermekeink nevetése, mind olyan dolgok, amelyek nélkül szegényebbek lennénk. De ha csak ezekből táplálkozik az életünk, mert ezek mind a múlandóság részei, akkor, ha ezek valami okból eltűnnek az életünkből, akkor ott állunk majd kifosztva és üresen, és ezekkel együtt halunk meg mi is. Pedig nem kellene ennek így lennie!

Ezért olyan tragikus az, amit temetések bejelentésénél mondanak a hozzátartozók elhunyt szerettükkel kapcsolatban: a családja volt az élete, csak a munkájának élt. Hát, nem lehet másként összegezni egy egész élet minden küzdelmét, harcát, szenvedését csak ennyivel? Sokan ismerhettük személyesen *Ertl Pálné, Kuti Marika nénit*. Közülünk senki sem mondhatja azt, hogy nem volt számára fontos a családja és a munkája, akár a néptáncra, akár a tanításra gondolunk. Mégis még hat évvel a halála után is többről beszélünk vele kapcsolatban, mint csak a család és a munka.

*Az ég és a föld elmúlik, de amit én mondok, az soha nem múlik el: örökké érvényes marad.* – mondja Jézus, és ezzel arról beszél, hogy ebben a múlandó világban van valami örök, amire, ha az életünket építjük, akkor a mi múlandó életünk is részévé válhat az örök maradandónak azáltal, hogy Isten örök tervének részévé válik. Mert mindaz, amit teszünk ezen a világon annyiban lesz maradandó, amennyire illeszkedett Isten akaratához. S az életünk annyira illeszkedik Isten akaratához, amennyire az életünket Isten soha el nem múló szavaira építettük.

A Facebookon olyan sok szép idézettel találkozunk az ember. Emberek Coelho, Oravecz Nóra, Müller Péter, vagy éppen kínai és buddhista bölcsességekkel bátorítgatják, biztatják egymást egy szebb és békésebb életre. De sohasem láttam azt, hogy amikor ezek az emberek bajba kerültek, a fenti idézetek megmentették volna az életüket, vagy valódi segítséggé váltak mélységeikben, esetleg jövőt és kiutat mutattak volna a sötétségből. De Isten bölcsessége kortalan. Sohasem megy ki a divatból, nem veszti értelmét. Minden korban, időben és élethelyzetben lehet rá építeni, mert ez a bölcsesség olyan erővel bír, ami megtart mélységben és magasságban, mindenkor vigasztal és bátorságot ad, jövőt és kiutat mutat. Ezek nem szavak, hanem tények.

Amikor Jézus arra hív bennünket, hogy építsük rá az életünket, akkor tk. arra hív, hogy

## **Múlandó és maradandó | Márk 13,1-2.31.**

lépjünk ki abból az eleve kudarcra ítélt játékból, hogy a múlandóban akarjuk elérni a maradandót. Amikor arra biztat, hogy építsük az ő szavaira az életünket, akkor arra hív, hogy egy minden korban érvényes igazságra alapozzunk. Amikor arra hív, hogy legyünk ennek az örökérvényű igazságnak a hirdetői akkor valami olyanra hív, ami igazán maradandóvá teszi azt, amit szólunk és teszünk!